

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 448/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., zastúpeného JUDr. Jozefom Boledovičom, Rovinka 578, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, najmä ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci podľa čl. 36 písm. c) Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 a základného práva na ochranu zdravia podľa čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky nečinnosťou Sociálnej poisťovne Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 300-4908/2005 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 135/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2014 doručená sťažnosť J. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, najmä ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci podľa čl. 36 písm. c) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu zdravia podľa čl. 40 ústavy nečinnosťou Sociálnej poisťovne Bratislava (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) v konaní vedenom pod sp. zn. 300-4908/2005 o posúdenie nároku na úrazové dávky a svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 135/2008.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ doručil 5. júna 2008 okresnému súdu určovaciu žalobu, v ktorej sa domáhal, aby okresný súd *„určil mieru zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz sťažovateľa“*.

3. Okresný súd vo veci rozhodol medzitýmnym rozsudkom č. k. 14 C 135/2008-136 zo 6. októbra 2010 a mieru zodpovednosti zamestnávateľa určil v rozsahu 70 %, ale toto rozhodnutie bolo zrušené odvolacím súdom 30. októbra 2011 pre nepreskúmateľnosť. Neskôr aj druhé rozhodnutie okresného súdu z 9. januára 2013 napadnuté Sociálnou poisťovňou ako vedľajším účastníkom bolo zrušené uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 323/2013 z 20. júna. 2013. Konanie nie je právoplatne skončené a okresný súd v jeho veci nekoná.

4. Podaniu žaloby predchádzala nečinnosť Sociálnej poisťovne *„v konaní o posúdenie nároku na úrazové dávky číslo 300-4908/2005 za pracovný úraz sťažovateľa zo dňa 30. 06. 2005, začatom na základe oznámenia zamestnávateľa, v ktorom do dnešného dňa nebolo vydané a sťažovateľovi zákonným spôsobom doručené kvalifikované rozhodnutie vo veci, vychádzajúce z riadneho zistenia skutkového stavu“*.

5. Sťažovateľ ďalej uviedol, že *„Sociálna poisťovňa tvrdí, že v predmetnej veci rozhodla rozhodnutím zo dňa 6. decembra 2005, toto rozhodnutie však nebolo doručené do vlastných rúk sťažovateľa, nemohlo preto nadobudnúť právoplatnosť ani vyvolať žiadne*

iné účinky, ide o zjavne zmätočné rozhodnutie...“ , ako aj to, že „je v dôsledku pracovného úrazu ťažko zdravotne postihnutý, úplne ochrnul, zostal úplne imobilný, s nedostatočnou dychovou aktivitou, neschopný samostatne konať a komunikovať s okolím, s obťažmi hovorí, nie je schopný sa podpísať. Podľa posudkov lekára zdravotný stav sťažovateľa je bez perspektívy zlepšenia...“ .

6. Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa, upravené čl. 36, 39 a 40 Ústavy... bolo nečinnosťou porušiteľa Sociálna poisťovňa porušené.

... Základné právo sťažovateľa, upravené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo nečinnosťou porušiteľa Okresný súd Bratislava II. porušené.

... Ústavný súd SR prikazuje Sociálnej poisťovni, aby vo veci posúdenia nárokov sťažovateľa na úrazové dávky za pracovný úraz zo dňa 30. 06. 2005 bezodkladne konal a rozhodol.

... Ústavný súd SR prikazuje Okresnému súdu Bratislava II., aby v konaní 14 C 135/2008 bezodkladne konal.

... Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 30.000 EUR...

... Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 5.000 EUR..., ktoré je Okresný súd Bratislava II. povinný sťažovateľovi vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

... Ústavný súd SR sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

10. Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde“), a to jednak jeho petitom, ale aj odôvodnením. Ústavný súd poukazuje na to, že petit sťažnosti (i napriek skutočnosti, že sťažovateľ je kvalifikovane zastúpený advokátom) v takej podobe, ako ho formuloval, nie je dostatočne určitý a jasný, pretože vôbec nekonkretizoval konanie Sociálnej poisťovne a ani konanie okresného súdu, v ktorom malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd. Sťažnosť teda neobsahuje zrozumiteľne vymedzený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ

od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Okrem toho právny zástupca sťažovateľa v sťažnosti neuviedol – domáhajúc sa priznania finančného zadosťučinenia – dôvody, ktoré mal uviesť podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čím jeho sťažnosť nespĺňa ďalšiu zákonnú náležitosť. Z uvedených dôvodov je možné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť bez posúdenia prípadnej argumentácie uvedenej v odôvodnení sťažnosti už pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Napriek tomu však ústavný súd preskúmal, či neexistujú aj iné dôvody odmietnutia jeho sťažnosti, prípadne či sťažnosť sťažovateľa nie je v časti aj dôvodná.

11. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. V čl. 127 ods. 1 ústavy už spomenutý princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať jeho sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí

takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

13. Sťažovateľ v sťažnosti namieta najprv nečinnosť Sociálnej poisťovne, ktorou mali byť porušené jeho označené práva podľa čl. 36, čl. 39 ods. 1 a čl. 40 ústavy.

14. Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

15. Z citovaných ustanovení ústavy a Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že ochranu pred prípadnou nečinnosťou a zbytočnými priet'ahmi v konaní správnych orgánov (teda aj Sociálnej poisťovne) poskytujú príslušné správne súdy v konaní podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, čo zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu. Z obsahu sťažnosti nemožno vyvodit', že by sťažovateľ tento účinný prostriedok nápravy porušenia označeného práva využil.

16. Sťažnosť v tejto časti bolo teda potrebné odmietnuť z dôvodu, že tu existujú iné súdy v sústave všeobecného súdnictva, ktoré sú oprávnené poskytnúť sťažovateľovi ochranu pred namietanou nečinnosťou Sociálnej poisťovne, prípadne priet'ahmi v jej konaní o posúdenie nároku na úrazové dávky. Právomoc ústavného súdu na preskúmanie nečinnosti Sociálnej poisťovne je preto v okolnostiach danej veci vylúčená (obdobne m. m. I. ÚS 347/2013).

17. Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti namieta tiež porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 135/2008.

18. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

19. Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním, a to vzhľadom na situáciu, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom nepreukázal podanie sťažnosti proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

20. Podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch sťažnosť môže podať účastník konania alebo strana v konaní. Sťažnosť na postup súdu môže smerovať proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva. Podľa § 64 ods. 1, 2 a 3 zákona o súdoch účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní alebo porušené zásady dôstojnosti súdneho konania, a odstránenie zistených nedostatkov. Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti. Ak je to na riadne vybavenie sťažnosti potrebné, vypočuje sa sťažovateľ a vyjadria sa k nej osoby, proti ktorým sťažnosť smeruje, alebo ďalšie osoby, ktoré môžu pomôcť pri prešetrení sťažnosti. Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, a ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky. Podľa § 66 zákona o súdoch

o spôsobe vybavenia sťažnosti a prijatých opatreniach na odstránenie zistených nedostatkov musí byť sťažovateľ upovedomený písomne.

21. Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré mal k dispozícii podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde); takéto dôvody však ústavný súd nezistil.

22. Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle citovaných zákonov zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takeého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 zákona o sudcoch]. Podobné konzekvencie vyplývajú aj z už citovaného ustanovenia § 64 a § 66 zákona o súdoch.

23. Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti

inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

24. Sťažovateľ v podanej sťažnosti a k nej pripojených prílohách netvrdil a ani nedoložil podstatné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podal sťažnosť na prietahy v postupe okresného súdu adresovanú predsedovi okresného súdu. Na základe týchto zistení ústavný súd dospel k záveru, že v zmysle § 53 ods. 1 v spojení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti nie je prípustná.

25. V neposlednom rade ústavný súd zistil aj ďalší dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je *inter alia* posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V prípade, keď ústavný súd zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 82/07).

26. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu takisto nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre vychádza aj z toho, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05).

27. Sťažovateľ porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vidí najmä v tom, že „súdne konanie v tak citlivej otázke akou je odškodnenie ťažkého pracovného úrazu ... nie je ukončené od júna 2008 dodnes (t. j. za 5, 5 roka)“.

28. Ústavný súd po preskúmaní priebehu konania okresného súdu konštatuje, že doba, ktorá uplynula od podania žaloby (júl 2008) do podania sťažnosti ústavnému súdu (február 2014), nie je v danej veci síce bezrozporná, ale s ohľadom na skutočnosť, že počas nej okresný súd na základe žiadostí samotného sťažovateľa konal o procesných otázkach (o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, ustanovil advokáta na jeho zastupovanie v spore, rozhodoval o pripustení zmeny petitu návrhu žaloby, ktorú podal 14. augusta 2009, ako aj o čiastočnom späťvzatí žaloby), nariadil aj viacero pojednávaní, na ktorých vykonával dokazovanie (výsluchy svedkov), a dvakrát vo veci rozhodol, nemožno hovoriť o jeho opakujúcej nečinnosti, ktorá by zakladala možnosť prípadného prijatia jeho sťažnosti na ďalšie konanie.

29. Okresný súd v zásade konal plynulo a ojedinelú nečinnosť ústavný súd zistil iba od doručenia vyjadrenia sťažovateľa (t. j. od 23. augusta 2013), až do podania sťažnosti ústavnému súdu (február 2014), t. j. zbytočný priet'ah v trvaní viac ako 5 mesiacov. Hoci je pravdou, že dva rozsudky okresného súdu boli zrušené odvolacím súdom, čím sa konanie čiastočne predĺžilo o niekoľko mesiacov, celkovú dobu nečinnosti v konaní pred okresným súdom ústavný súd ešte nepovažuje za neprimeranú. Obdobie zbytočných priet'ahov v konaní advokát sťažovateľa riadne v sťažnosti ani nevymedzil a z celkovej dĺžky sa viac ako 11 mesiacov spis nachádzal aj na odvolacom súde (od 1. februára do 9. novembra 2011 a tiež od 22. mája 2013 do 3. júla 2013), ktorého nečinnosť sťažovateľ v sťažnosti ani nenamietal. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti vychádza aj z toho názoru, že „Dĺžku trvania súdneho konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných priet'ahov v súdnom konaní“ (II. ÚS 41/00).

30. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom

pod sp. zn. 14 C 135/2008, mohol odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014